

Legea firească a lui Dumnezeu

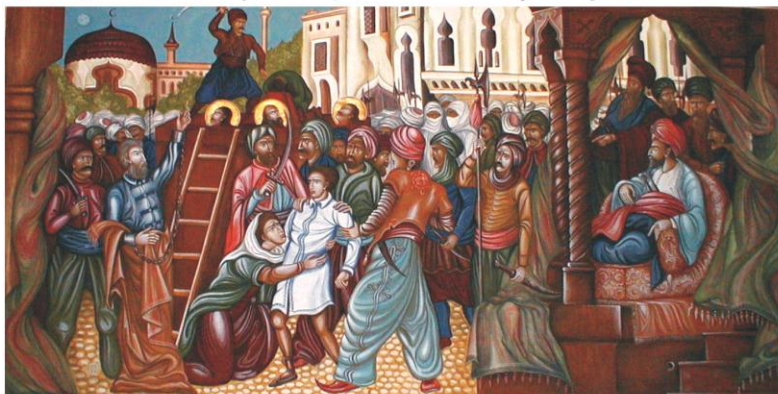
Când Dumnezeu a creat omul, a sădit în sufletul său conștiința. Aceasta îl ajută să pășească în siguranță și îl povățuiește ce să facă și de ce să se ferească. Conștiința nu este altceva decât legea firească, înăscută. Totuși, se identifică și cu Legea scrisă a lui Dumnezeu, fiindcă ce ne învață legea lui Dumnezeu, ne învață și conștiința. *Ce face Legea lui Dumnezeu?*

- ne poruncește să credem doar într-Unui Dumnezeu; la fel și conștiința. De aceea mulți oameni, chiar și dintre păgâni, îndemnați de conștiință, recunosc un singur Dumnezeu.
- ne sfătuiește să respectăm mai presus de toate cele create pe Creatorul lor și numai Lui să-I dăm cea mai mare cinste; la fel ne îndeamnă și conștiința.
- ne învață să nu socotim pe nimeni egal lui Dumnezeu; la fel și conștiința.
- ne poruncește să dovedim supunere, cuminenie și ascultare față de Dumnezeu, ca Unuia ce este cel mai mare Stăpân; la fel și conștiința.
- ne îndeamnă să ne temem de Dumnezeu ca de un drept Judecător; același lucru ni-l spune și conștiința.
- poruncește să fie pedepsiți cei ce hulesc numele lui Dumnezeu; nici conștiința nu îngăduie hula.
- ne sfătuiește să-L ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât orice altă putere pământească; la fel și conștiința, fiindcă toate puterile pământești se află sub puterea și stăpânirea lui Dumnezeu.
- ne cere să-L iubim pe El mai presus de toate; același lucru ni-l cere și conștiința, fiindcă Dumnezeu este Binele suprem, izvor al tuturor celor bune. De aceea trebuie să-L iubim mai mult decât iubim orice creatură.
- poruncește să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate; același lucru ne învață și conștiința, care ne îndeamnă să fim recunoscători Binefăcătorului Dumnezeu.
- ne îndeamnă să ne punem toată nădejdea în Dumnezeu; la fel și conștiința. Căci Dumnezeu toate le poate face, atotputernic fiind, în timp ce creatura fără Dumnezeu și în afara lui Dumnezeu este cu desăvârșire neputincioasă. De aceea, și nădejdea sa este lesne trecătoare și nestatică.
- ne învață să ne supunem și Legea lui Dumnezeu ne interzice să vătămăm vreun om sau să-i luăm viața; același lucru ni-l interzice și conștiința.
- ne poruncește să ne ajutăm semenii aflați în nevoi și greutăți; la fel și conștiința.
- ne interzice să comitem adulter și să ne desfrânăm; însă și conștiința omului se răzvrătește și protestează în el, ca să nu se pângărească pe sine prin desfrânare.
- nu ne îngăduie să punem mâna pe lucru străin, fără îngăduința stăpânului lui; același lucru ni-l spune și conștiința.
- spune să dăm ajutor celui ce ni-l cere; același lucru ni-l poruncește și conștiința.
- ne interzice să mințim, să lingușim, să amăgim; toate acestea ni le interzice și conștiința.
- nu voiește să-I ponegrim pe aproapele; la fel și conștiința.
- poruncește să nu râvnim lucru străin; același lucru îl poruncește și conștiința.

Pățimirea Sfinților Martiri Brâncoveni

Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache – 16 august

În primăvara anului 1714, la 24 martie, în ziua de marți din Săptămâna Patimilor, domnitorul cu întreaga familie a fost arestat. I-au fost jefuite palatele, i-au fost confiscate bunurile și apoi, o parte încărcate în 40 de care. Însoțiți de un convoi impresionant de soldați au plecat spre Istanbul, unde au ajuns după trei săptămâni. Au fost închiși în subteranele Istanbulului și au fost supuși la cele mai cumplite chinuri. În cele din urmă le-au promis grațierea dacă vor trece la mahomedanism. Refuzând au fost condamnați la moarte urmând să fie executați la 15 august 1714. În ziua acestei mari sărbători creștine (Adormirea Maicii Domnului), când era ziua onomastică a soției sale, iar el (Constantin Brâncoveanu) împlinea 60 de ani, au fost scoși din temniță și duși spre locul de execuție. Aici, după o scurtă rugăciune și îmbărbătare: „*Fiii mei, fiți curajoși, am pierdut tot ce am avut în această lume, cel puțin să salvăm sufletele noastre și să ne spălăm păcatele cu sângele nostru*”, au fost decapitați toți, începând cu sfetnicul Ianache. Le-au fost luate capetele și purtate în sulite pe străzile orașului, iar trupurile, după ce au fost târate și ele prin oraș le-au aruncat în apele Bosforului. Pescuite de pescari creștini ele au fost înmormântate în mare taină în biserica mănăstirii din insula Halchi, pe care credinciosul domn o ajutase mai înainte cu daruri. Soția domnitorului, fiicele, ginerii și nepoții au scăpat cu viață în urma plății unei răscumpărări de 50.000 de galbeni. N-au putut veni acasă însă decât după ce timp de trei ani au stat exilați în localitatea Kutahia. În anul 1720 doamna Maria a reușit să aducă pe ascuns în țară trupul domnitorului martir și să-l înmormânteze la biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa. Constantin Brâncoveanu a fost un mare „ctitor” de cultură și de locașuri sfinte, un sprijinitor prin cuvânt și faptă al Ortodoxiei de pretutindeni, o figură de seamă din istoria neamului românesc. Prin moartea lui cu adevărat mucenicească, el a oferit tuturor o minunată pildă de dăruire și de jertfă pentru țara sa și pentru credința creștină.

Martirizarea Sfinților Brâncoveni la Istanbul în anul 1714, 15 august

PUTEREA CREDINȚEI, A POSTULUI ȘI A RUGĂCIUNII

† Cuvânt la Duminica a zecea după Rusalii

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora. Prin credință, Fecioara Maria a primit vestea cea bună de la arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască în trup pe Hristos, Mântuitorul lumii. Prin credință, Sfântul Ioan Botezătorul a primit să boteze în apele Iordanului pe Fiul lui Dumnezeu și a văzut pe Duhul Sfânt ca un porumbel șezând deasupra Lui. Prin credință, pescarii galileeni au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit pescari de oameni. Prin credință, Apostolii au primit harul Duhului Sfânt și, cu puterea Lui, au vestit Evanghelia mântuirii în toată lumea. Prin credință, Pavel, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare apostol al neamurilor. Prin credință Apostolul Petru a primit să fie răstignit la Roma, pe cruce, cu capul în jos pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului Pavel i s-a tăiat capul. Prin credință, zeci de milioane de creștini au primit cu bucurie să fie arși de vii, tăiați, sfâșiați de lei, sau înecați în mare, pentru Evanghelie, strigând: „Suntem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după dar și suntem gata să ne dăm viața și să trăim cu El în veci, decât să ne lepădam și să ne osândim în iad!” Prin credință, ucenicii Sfinților Apostoli și toți dumnezeieștii Părinți au mărturisit și au apărât dreapta credință ortodoxă, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane la cele șapte Sinoade Ecumenice. Prin credință, mulți creștini iubitori de Hristos au părăsit grijile și plăcerile lumii și s-au făcut călugări, sihaștri și sfinți prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând viață îngerească. Prin credință, nenumărați păgâni s-au convertit la creștinism și mulți păcătoși s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți. Prin credință și dragoste pentru Hristos, casele creștinilor s-au transformat în biserici, fecioarele au devenit mirese ale lui Hristos, iar bărbații cu viața sfântă au ajuns mărturisitori ai ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfințelor altare. Prin credință, după două mii

de ani de luptă cu puterile întunericului, creștinismul s-a răspândit în toată lumea, biruind marile arme ale Satanei: necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni. Nu toată credința este bună, ci numai credința cea dreaptă, ortodoxă, unită cu faptele cele bune. Numai rugăciunile și posturile rânduite de Biserica dreptmăritoare sunt bune. Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și lucrează toate faptele cele bune după dreapta credință și spre slava lui Dumnezeu, poate să dobândească mântuirea sufletului său. Altfel toate posturile și rugăciunile noastre devin urâciune înaintea lui Dumnezeu.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 19 august	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 21 august	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 22 august	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	17:00	Vecernie
	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
Duminică 23 august	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Sfântul Cuvios Iosif de la Văratice - 16 august

Cuviosul Părinte Iosif s-a născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, dintr-o familie de oameni evlavioși, trăitori ai credinței ortodoxe. În acea vreme are loc revolta românilor ortodocși din Transilvania, condusă de Cuviosul Sofronie de la Cioara, împotriva asuprii austriece și a uniației. Din cauza acestor conflicte și persecuții, multe familii de români statornici în credința ortodoxă au venit în Moldova, între care și cea a Cuviosului Iosif. Râvnind vieții îmbunătățite a nevoitorilor pentru Hristos, Cuviosul Iosif a cercetat mănăstirile Moldovei și, văzând viața duhovnicească a multor nevoitori, a urmat pilda lor. Acesta a cunoscut viața monahală din tinerețe, alegând să devină ucenic al Cuviosului Paisie Velicovschi, pe când se afla la Mănăstirea Dragomirna. Ucenic al Sf. Paisie la mănăstirile Dragomirna, Secu și Neamț, el s-a deprins cu ascultarea, smerenia, paza minții, înfrânarea, postirea, privegherile și rugăciunea minții. Când Sfântul Cuvios Paisie s-a mutat cu obștea la Mănăstirile Secu și Neamț, a venit și Cuviosul Iosif, care, la recomandarea starețului, a fost călugărit și hirotonit ieromonah. Pe la anul 1779, îl aflăm pe Cuviosul Iosif îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Mănăstirea Neamț, și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău. La ceva timp, cu binecuvântarea starețului, a devenit sihastru (ieroschimonah) în Munții Neamțului cu alți doi părinți, Gherman și Gherontie. După anul 1785, cu povățuirea Starețului Paisie și cu binecuvântarea chiriarhului, Cuviosul Iosif a fost rânduit să pună bazele Mănăstirii Văratice, împreună cu maica Olimpiada, iar mai apoi și Nazaria, ucenicele sale duhovnicești de la Schitul Durău. Sihastru și dascăl iscusit al rugăciunii lui Iisus, preot și duhovnic renumit, părinte adevărat pentru călugări și mireni și bun organizator, Sfântul Iosif este cel dintâi duhovnic, de pilduitoare autoritate, al așezării călugărești de la Văratice și, în același timp, unul dintre ctitorii acestei mănăstiri. Cunoșcând purtarea sa și rolul activ pe care l-a îndeplinit la Văratice, Mitropolitul Veniamin Costachi al Moldovei l-a prețuit pentru sfințenia vieții sale și faptele bune ce le săvârșea. Ca ucenic și următor al Sf. Paisie, Cuviosul Iosif a devenit un vrednic misionar al Bisericii noastre și înnoitor al vieții monahale în obștea de la Văratice și împrejurimi. Împreună cu starețele din vremea sa, a pus temelia bunelor rânduieli cu privire la slujbele bisericesti, la lucrul de obște și chilie, la deprinderea cu cititul, scrisul, lucrul de mână și rugăciunea cea de toată vremea. Pentru faptele și viața sa plină de sfințenie, Biserica noastră îl cinstește pe Sfântul Cuvios Iosif de la Văratice în rândul sfinților cuvioși români care a strălucit în ținutul Neamțului.

† PAROH: Preot Ioan Alupoaiiei † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

